

Kiếp Tam Sinh! Thầy Trò Ba Kiếp

Contents

Kiếp Tam Sinh! Thầy Trò Ba Kiếp	1
1. Chương 1: Kiếp Thứ Nhất: Vô Tâm (1)	1
2. Chương 2: Kiếp Thứ Nhất: Vô Tâm (2)	3
3. Chương 3: Kiếp Thứ Nhất: Vô Tâm (3)	4
4. Chương 4: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (1)	6
5. Chương 5: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (2)	7
6. Chương 6: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (3)	8
7. Chương 7: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (4)	9
8. Chương 8: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (5)	10
9. Chương 9: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (6)	11
10. Chương 10: Kiếp Thứ Ba – Là Kiếp Đầu Cũng Là Kiếp Cuối	12

Kiếp Tam Sinh! Thầy Trò Ba Kiếp

Giới thiệu

Thể Loại: Tiên Hiệp, sù đồ luyện, ngược, HE, truyện ngắn. Độ dài : 10 chương Đây chỉ là câu chuyện giữa hai sù đồ trải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiiep-tam-sinh-thay-tro-ba-kiem>

1. Chương 1: Kiếp Thứ Nhất: Vô Tâm (1)

Thiên hạ đều nói tu tiên là con đường gian khổ, có người vì muốn tu tiên mà không tiếc chặt đứt rễ tình, gian khổ tu luyện mấy trăm năm mới có thể tu thành Tiên Cốt, tu thêm mấy ngàn năm mới có thể phi thăng thành Tiên.

Nhưng đối với Bạch Vân Thiên nàng mà nói, điều đó đều không là gì, tu tiên đối với nàng mà nói chẳng qua chỉ là một giấc ngủ ngon, một bữa ăn ngon mà thôi. Bởi vì nàng chính là Tam công chúa Bạch Hồ Tộc, là Hồ Đế tương lai của Bạch Hồ Tộc. Từ khi nàng sinh ra gặp kì ngộ vô tình có được tiên thân mà không cần tu luyện khổ công. Khiến vạn người ngưỡng mộ, ngàn người ghen tỵ. Bởi vì cả ngày nàng chỉ biết ăn uống ngủ nghỉ rồi quậy phá, còn tu luyện thì không bao giờ để mắt đến vậy mà tu vi cứ ngày một tăng không giảm, điều đó lại càng kích thích cho sự lười biếng của nàng gia tăng.

Nhưng dường như ông trời chú ý mắt nhìn nàng tiêu dao cho nên cố tìm một người đến quản giáo nàng.

Minh Huyền Thần nổi danh là Chiến Thần của Thiên Giới, công trạng ngập trời, tu vi thâm sâu cao không lường được, y cũng là Nguyên Thần còn tồn tại duy nhất cho đến ngày nay. Thiên hạ đồn rằng y không chỉ là người nắm giữ địa vị cao quý và tôn kính nhất mà còn có dung nhan tuyệt sắc hoàn hảo đến không còn gì hoàn hảo hơn. Môn đồ đệ tử dưới trướng của y cũng có đến ba mươi người, người nào người nấy đều có

thân phận tôn quý không gì sánh được. Điều đặc biệt là từ trước cho đến nay y chỉ nhận nam đồ đệ mà chưa bao giờ nhận nữ đồ đệ.

Phụ quân nàng tức Hồ Đế Bạch Ly Kính vì muốn tìm cho nàng một sư phụ giỏi đã không tiếc thứ gì đến tìm Minh Huyền Thần nhờ cậy, không biết nói gì mà y lại chịu nhận nàng làm đệ tử. Nghe đại ca Bạch Vân Ngọc nàng nói là vì trước kia Minh Huyền Thần từng thiếu của phụ quân một món nợ ân tình cho nên mới nhận lời phụ quân nàng nhận nàng làm đệ tử.

Ngày nàng đến Huyền Thiên Sơn nơi ở của y báỉ sư, trời trong nắng ấm, khí hậu rất tốt, nhưng tâm trạng nàng thì xấu cực kì. Cứ nghĩ đến việc sau này phải nghe lời của một ông cụ hơn trăm vạn tuổi dạy dỗ đã thấy đau lòng rồi. Nhưng khi nàng gặp y mới biết thế nào là tầm nhìn hạn hẹp, quả nhiên thiên hạ đồn đại đâu có sai, người thật còn đẹp hơn lời đồn gấp mấy lần. Ấn tượng đầu tiên khi nàng thấy y chính là y rất lạnh lùng, cả buổi nói chuyện cũng chỉ có Phụ quân nàng lên tiếng, còn y thì chỉ gật đầu hoặc nói vài câu là thôi. Nhìn cái bản mặt lạnh lùng đó nàng đột nhiên có ý nghĩ muốn làm tan chảy nó bằng mọi cách, không biết khi y cười, y nổi giận... thì sẽ có bộ dạng ra sao nhỉ?

Ngày tháng dần trôi, thoát cái nàng đã ở Huyền Thiên Sơn đã hai tháng, tuy vị trí của nàng là đồ đệ thứ ba mươi một của Minh Huyền thần, nhưng dấu sao nàng còn có các đồ tôn là đồ đệ của các sư huynh nàng nên không tính là người có bối phận nhỏ nhất, lại thêm cả ngọn núi này chỉ có mình nàng là nữ nên rất được mọi người chiều chuộng, có thể nói là muốn gì được đó, ai kêu các sư huynh của nàng đều không phải là người tầm thường, có thể nói cuộc sống của nàng hiện nay còn tiêu dao hơn cả khi còn ở Linh Hồ Quốc nơi mà nàng đã được sinh ra.

Xem ra cái chủ ý báỉ sư này không tồi chút nào, vừa có mỹ nam sư phụ, mỹ nam sư huynh, lại còn được thoải mái quây phá thì còn tuyệt gì bằng. Chỉ không tốt ở chỗ mỗi ngày nàng phải dành ra ba canh giờ để tu luyện, đọc sách, chép bài thôi. Kì thật ban đầu sư phụ nàng bắt nàng phải học năm canh giờ một ngày như các sư huynh khác, vậy đâu có được, học vậy sao có thời gian nàng đi chơi. Cho nên nàng cất lực phản đối, y vì không chịu nổi tính lầy nhầy lười của nàng mà đành đồng ý giảm giờ học theo đúng yêu cầu của nàng. Phải vậy chứ! Nàng hài lòng rồi đi để lại cho y một đống hỗn độn bát nháo trong phòng y.

Minh Huyền nhìn đống hỗn độn trong phòng, khóe miệng khẽ nhếch nụ cười khổ, y vẫy tay một cái tất cả mọi thứ liền trở về vị trí ban đầu. Y nghĩ cuộc sống sau này của y khi có nàng sẽ không còn buồn tẻ như trước nữa. Như vậy có lẽ sẽ rất tốt.

Sự thật đã chứng minh, cuộc sống của y quả thật là rất phong phú và đa dạng khi có nàng xuất hiện. Với đủ trò quây phá của một con hồ ly nào đó thành công khiến cho vị Minh Huyền Thần lừng lẫy Lục Giới phải đau đầu không thôi.

Một ngày nọ, mõ hồ ly nào đó đang nằm phơi nắng trên một tảng đá to, tình cờ trông thấy mõ sư phụ từ một nơi gần đó đi ra. Vì tò mò lần ất sở thích mà mõ hồ ly nào đó không tiếc hi sinh thời gian tắm nắng quý báu đến chỗ mõ sư phụ vừa đi ra. Tình cờ trông thấy một đóa Tuyết Liên Vạn Năm, nàng từng nghe nói Tuyết Liên này ăn rất ngon, và còn rất bổ, còn có tác dụng dưỡng nhan thì phải. Dường dung.... Mõ hồ ly nào đó vừa nghĩ đến hai từ dường dung thì hai mắt tức thì tỏa sáng. Không nghĩ gì nhiều lập tức chạy tới thưởng thức đóa Tuyết Liên.

Mõ sư phụ nào đó cảm nhận thấy có người tiến vào Hư Động liền tức tốc quay lại thì thấy mõ hồ ly nào đó đang quặn quại ôm bụng nằm dưới đất, cả người toát ra khí lạnh. Y nhìn xung quanh không thấy đóa Tuyết Liên đâu nữa liền biết ngay đã bị nàng ăn mất. Y chỉ còn cách ôm con vật toàn thân tuyết trắng nào đó vào lòng, sử dụng thần lực giúp nàng hấp thụ toàn bộ linh khí từ Tuyết Sa Tử. Haizz, nàng đúng là một con hồ ly ngốc, Tuyết Sa Tử trông nhìn giống với Tuyết Liên hoa, nhưng thực chất lại không phải Tuyết Liên Hoa, vì hình dáng khá giống Tuyết Liên Hoa nên thường hay bị nhầm lẫn, người bình thường chỉ cần ngửi được hương thơm của Tuyết Sa Tử cũng đã có thể không công có tu vi một trăm năm, ấy vậy mà nàng một ngậm hết cả đóa Tuyết Sa Tử khiến cơ thể trong một thời gian ngắn hấp thu một số lượng lớn linh khí mà dẫn đến linh khí trong cơ thể bạo loạn. Nếu y không đến kịp e là nàng đã sớm mất mạng rồi. Thật đúng là nha đầu ngốc.

2. Chương 2: Kiếp Thứ Nhất: Vô Tâm (2)

Đôi khi Bạch Vân Thiên lần nữa mở mắt đã thấy bản thân ở bên trong một căn phòng bằng đá, khí lạnh từ dưới bốc lên khiến cho nàng giật mình ngồi dậy mới phát hiện hóa ra bản thân đang nằm trên một Băng Ngọc. Nàng ngơ ngác nhìn Băng Ngọc mà cố nhớ lại những chuyện xảy ra, nàng chỉ nhớ bản thân ăn Tuyết Liên Hoa xong thì đột nhiên chân khí trong cơ thể chạy tán loạn khiến nàng chịu đòn dử dội, sau đó thì... Sau đó ra sao? Tại sao nàng lại nằm ở đây?

– Thiên Nhi, con tỉnh rồi sao? Thấy trong người thế nào?

Từ phía sau lưng truyền đến thanh âm rất đỗi quen thuộc. Nàng ngoái đầu nhìn lại, vẻ mặt vẫn khó hiểu:

– Con không sao. Sư phụ, sao con lại ở đây?

Sau khi nghe Minh Huyền giải thích, Bạch Vân Thiên mới hiểu hóa ra bản thân đã không công mà có được món lợi lớn, nay nàng không chỉ tu vi tăng tiến mà tiên bạc cũng đã thay đổi. Theo như cách nói của Minh Huyền, Bạch Vân Thiên chỉ cần chưa đến năm vạn năm nữa là có thể thuận lợi phi thăng thành Thần Quân. Đây quả là chuyện tốt hiếm gặp vậy mà lại rơi trúng đầu nàng. Xem ra quả thật là trong họa có phúc mà. Nàng đánh bậy đánh bạ vậy mà lại được món lợi lớn.

Ngày tháng dần trôi, thoát cái cũng đã trôi qua năm vạn năm, trong năm vạn năm này đã có rất nhiều chuyện xảy ra, chẳng hạn như đại ca Bạch Vân Ngạo và nhị ca Bạch Vân Chí cũng đã thành thân, ngay cả tứ đệ Bạch Vân Tự của nàng cũng đã có ý trung. Vậy mà nàng thì vẫn còn ế chồng chơ, dù gì thì nàng cũng là Đệ Nhất Mĩ Nhân Lục Giới, ấy vậy mà đến giờ vẫn còn chưa có tình nhân thật quá thất bại mà. Càng nghĩ nàng càng thấy tủi thân cho kiếp ế của bản thân.

Huyền Thiên Sơn cả năm đều chỉ có một màu nhạt nhẽo, mãi mới có một ngày đông vui như hôm nay. Từ sáng sớm tinh mơ đã có vô số người mang quà thọ đến mừng sinh thần lần thứ một trăm ba mươi lăm vạn tuổi của Minh Huyền Thần. Đây quả thật là ngày lễ trọng đại nhất Thiên Giới..

Sư phụ nàng tuổi thì lớn nhưng dung mạo lại trẻ vô cùng, trẻ đến không có thiên lí, nghe nói là khi người hai mươi tuổi thì đã tu được tiên thân chính vì vậy mà trẻ mãi không già. Mà Tiên Nhân thì làm gì có ai để ý đến vấn đề tuổi tác chính vì vậy mà có biết bao tiên nữ thầm mến mộ người. Ấy vậy mà sư phụ nàng lại không thèm đoái hoài đến ai, vẫn giữ nguyên cái bộ mặt lạnh lùng đó suốt ngày. Mà dạo gần đây nghe đâu chốn tiên cảnh đang thịnh hành kiểu đoạn tay áo, nàng thực sợ sư phụ sẽ luyến nam ái cho nên quyết định làm Thánh Mẫu cứu rỗi cuộc đời khốn khổ bi đát của sư phụ nàng, vì vậy nàng quyết định sẽ hi sinh những tháng ngày nhàn rỗi sinh nông nổi của nàng và các sư huynh cùng làm một việc hết sức trọng đại, đó là tìm nương tử cho sư phụ nàng. Nhưng việc tốt lại không được đền đáp. Sư phụ nàng không những không cảm kích tấm lòng của nàng mà còn phạt cấm túc nàng ba tháng không cho phép rời khỏi núi, còn các sư huynh nàng thì bị đuổi khỏi núi đi thực hành nhiệm vụ. Cái gì vậy chứ, các sư huynh nàng không những không bị phạt mà còn được đi chơi, mà nàng thì phải cô đơn một mình ở lại ngày ngày nhìn cái bản mặt lạnh lùng của ai đó. Thật đáng lòng cho số phận của nàng mà, thời buổi này làm người tốt khó quá a. Từ đó về sau nàng thề sẽ không bao giờ quena tâm đến chuyện nhân duyên của sư phụ nàng nữa.

Bây giờ tuy nàng không quan tâm đến nhân duyên của sư phụ nhưng lại rất quan tâm đến nhân duyên của nàng. Thật không biết khi nào nàng mới có tình lang như ý đây? Haizz.. Thật không biết khi nào nàng mới có thể thành thân đây?

– Vân thiên Thần Quân, tại hạ tên Thiên Mộ Tư, không biết liệu có được vinh hạnh cùng nàng ngồi thưởng rượu đàm đạo hay không?

Đang lúc nàng chìm đắm trong thế giới của mình thì từ đâu xuất hiện một giọng nói dịu dàng mà ấm áp vang lên. Trước mặt nàng xuất hiện một nam tử vận huyền y, dung mạo tuấn lãng dịu dàng. Người này chẳng phải chính là Thái Tử Thiên Giới, là vị Thái Tử trẻ tuổi tài cao của cả Thiên Giới. Vừa nhìn thôi không hiểu sao tim nàng lại đập rộn ràng, không lẽ đây chính là rung động sao?

Từ sau cái ngày đó, nàng và Thiên Mộ Tư thường xuyên gặp mặt, có đôi lúc là y lên Huyền Thiên Sơn tìm nàng trò chuyện, có lúc là gặp nhau trong các bữa tiệc. Quan hệ của hai người ngày một thân hơn, có đôi lúc nàng thật nghĩ rằng Huyền Thiên Sơn chính là nhà của y, vì thời gian y ở đây còn nhiều hơn cả thời

gian y làm việc. Không phải là Thái Tử phải có nhiều công chuyện cần giải quyết lắm sao, nhưng trông y thật rảnh rỗi.

Nói thật, Thiên Mộ Tư thật sự là một người nam nhân rất dịu dàng, ân cần, chu đáo và sẵn sàng. Ở bên cạnh y nàng lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ. Chẳng bao lâu sau quan hệ của hai người đã thân ngày một thân hơn, dần dần cũng nảy sinh một số tình cảm khác thường.

Trong lúc tình cảm của nàng và Thiên Mộ Tư dần tốt đẹp thì không hiểu sao sư phụ nàng lại nổi giận vô cớ, nghiêm cấm nàng qua lại với Thiên Mộ Tư, còn cấm Thiên Mộ Tư không được phép bước chân vào Huyền Thiên Sơn nữa bước, trái lệnh thì hậu quả tự gánh.

3. Chương 3: Kiếp Thứ Nhất: Vô Tâm (3)

Bạch Vân Thiên thật không hiểu tại sao sư phụ Minh Huyền lại làm như vậy, người thật là quá vô lý mà. Cũng vì nguyên nhân này mà đạo gần đây nàng và sư phụ hay tranh cãi với nhau, các sư huynh cũng không thể khuyên can. Kết quả nàng bị sư phụ phạt cấm túc một năm không cho ra khỏi Huyền Thiên Sơn, còn các sư huynh nàng thì bị phái đến nhân gian lịch lãm. Cả ngọn núi lớn nay chỉ còn lại có hai sư đồ. Mỗi ngày ra ra vào vào đều gặp sư phụ, nàng hết sức bức bối, vậy nên nàng quyết định bế quan tu luyện. Tu luyện là giả kì thực chính là nàng muốn tìm cơ hội bỏ trốn.

Trải qua ba tháng nhọc nhằn khó chịu, cuối cùng nàng cũng thành công trốn khỏi Huyền Thiên Sơn. Việc đầu tiên nàng làm chính là đến Thiên Cung tìm Thiên Mộ Tư. Hết cách rồi, nếu nàng trở về Hồ Linh Quốc thể nào cũng bị phụ mẫu giáo huấn một trận rồi sau đó là bắt trời nàng đem về Huyền Thiên Sơn giao cho sư phụ, nàng mới không ngu như vậy. Còn các bằng hữu của nàng thì ai nấy cũng đều kính sợ uy danh của sư phụ nàng nên chắc sẽ không dám thu lưu nàng. Chỉ còn mỗi chỗ của Thiên Mộ Tư là có vẻ an toàn, nàng tin y chắc chắn sẽ giúp nàng.

Và quả nhiên nàng đã lựa chọn đúng. Thiên Mộ Tư khi nhìn thấy nàng thì rất vui mừng, Thiên Đế thấy nàng cũng rất niềm nở đón tiếp, Vương Mẫu thì đối xử với nàng rất tốt, so với nữ nhi ruột thịt còn tốt hơn. Bằng chứng là kể từ khi nàng vào ở tại Thiên Cung, số lần Nhị Công Chúa Thiên Cung Thiên Sở Sở đến tìm nàng có thể nói là ngày như cơm bữa. Chẳng là từ khi nàng vào ở trong Thiên Cung, mọi người trong Thiên Cung luôn đối xử với nàng rất tốt, cứ như nàng vốn là người của Thiên Cung vậy, trong Thiên Cung dần dần đại nàng chính là Thái Tử Phi tương lai nên ai nấy cũng đều rất mực tôn kính nàng. Những gì tốt nhất đều trước hết đem cho nàng thưởng lãm, thực ra ưu đãi đặc biệt này trước kia là dành cho Thiên Sở Sở, nhưng nay lại bị nàng cướp mất nên Thiên Sở Sở luôn ôm hận trong lòng.

Cuộc sống tuy tốt là vậy nhưng nàng vẫn thấp thỏm lo âu, nàng lo sợ sư phụ rồi một ngày nào đó sẽ đến Thiên Cung bắt nàng trở về. Thiên Đế vì nể mặt sư phụ nàng nên chắc sẽ không dám giữ nàng lại. Nếu thật vậy chẳng phải nàng sẽ tiêu sao? Ai kêu sư phụ nàng có uy danh lớn đến vậy, cả Thiên Giới còn phải trông chờ vào người xả thân chinh chiến mới có được hòa bình như ngày nay.

Lục Giới từ xưa đến nay nhìn thì bình yên kì thực lại luôn không ngừng ngầm đấu đá lẫn nhau, lục đục nội bộ cũng không thiếu, nói chung là loạn trong giặc ngoài đủ kiểu cả.

Thiên Tộc vốn là hậu nhân của Nguyên Thần do lịch kiếp mà cùng người hạ giới mà có. Do huyết thống không thuần nên bị buộc phải ở lại Trần gian tu luyện chờ khi có đủ tu và năng lực trải qua Thần Kiếp thì mới có thể trở về Thần Giới. Thời gian trôi qua, hậu nhân của Thần tộc cùng người hạ giới sinh ra ngày một nhiều, dần trở thành một chủng tộc mới được gọi là Thiên Tộc, họ tuy không có Thần lực nhưng lại có pháp thuật, so với những chủng tộc khác thì có ưu việt hơn trong việc tu luyện, lại còn có dòng máu của Thần nên khiến bao chủng tộc khác ghen tỵ không thôi. Chính vì vậy mà đã có một thời gian Thiên Tộc vì bị các Tộc khác liên kết lại nhiều lần chèn ép, tiêu diệt dẫn đến xém chút Thiên Tộc đi đến diệt vong. Cũng may trong lúc đó không biết từ đâu minh Huyền Thần xuất hiện một mình dẹp loạn Lục giới, củng cố địa vị của Thiên Tộc trong Lục Giới nên Thiên Tộc mới có thể tồn tại đến ngày nay. Từ đó có thể thấy địa vị

của sư phụ nàng trong Thiên Giới là không ai có thể xem thường, chỉ có kẻ ngốc mới dám đối đầu với người. (= Dạ vâng! Chị cũng là một kẻ ngốc đó ạ)

Nhưng dường như có lẽ là do nàng đã suy nghĩ quá nhiều. Nàng đã ở Thiên Cung gần cả tháng mà sư phụ nàng vẫn không đến tìm nàng trở về. Điều này khiến nàng khó hiểu không thôi, hay sư phụ có chuyện gì xảy ra rồi, mà chắc không đâu, tu vi người cao như vậy ai có thể đánh lại người được. Hay là sư phụ bế quan tu luyện, hay người không quan tâm đến nàng nữa, người giận nàng thật rồi sao? Không nghe được tin tức gì của sư phụ càng khiến nàng lo lắng không yên, cứ suy nghĩ lung tung, càng suy nghĩ lại càng tự hù dọa mình. Tâm thần cứ bứt rứt không yên. Cứ ở đây suy nghĩ lung tung một cách vô ích cũng không phải cách, hay nàng trở về xem sư phụ thế nào, cùng lắm là bị giam lại thôi. Nghĩ vậy nàng liền quyết định trở về Huyền Thiên Sơn một chuyến.

Chỉ là nàng không ngờ đến bản thân lại bị bắt cóc một cách dễ dàng. Mà người bắt cóc nàng lại là người của Ma Tộc, điều này khiến nàng kinh hoàng không thôi. Không biết từ lúc nào mà Ma Tộc lại xuất hiện một nhân vật kinh khủng như vậy, tu vi của hắn có thể sánh ngang cùng sư phụ nàng. Đây thật sự là điều không thể tưởng tượng được. Điều này chẳng kahcs nào là điềm báo cho một trận chiến lớn và khốc liệt sắp xảy ra.

Ma Tộc từ lâu đã mong muốn tiêu diệt Thiên Tộc, một mình bá chủ Lục Giới, nhưng vì có sự xuất hiện của Minh Huyền Thần sư phụ nàng mà chúng không dám manh động. Nay may mắn lại xuất hiện một người có tu vi ngang với Minh Huyền Thần danh gọi Ma Thần càng khiến người trong Ma Tộc vui mừng khôn xiết, cơ hội phục thù của chúng cũng đã đến rồi.

Việc bắt cóc Bạch Vân Thiên chỉ là vì muốn cùng Minh Huyền Thần làm cuộc giao dịch. Phải biết rằng, Bạch Vân Thiên không chỉ là nữ nhi của Hồ Đế Hồ Linh Quốc, mà còn là Thái Tử Phi tương lai của Thiên Cung, quan trọng là nàng còn là đồ đệ mà Minh Huyền Thần sủng ái nhất. Ma Thần hẳn thật muốn biết Minh Huyền Thần sẽ chọn thiên hạ hay chọn đồ đệ của mình.

Ngày địa chiến thiên Ma cuối cùng cũng đến. Giữa hàng vạn Ma Tộc từ xa nàng có thể nhìn thấy sư phụ. Người hôm nay so với ngày thường mà nàng vẫn biết giống như là hai người hoàn toàn khác nhau. Ngày thường người tuy có lạnh lùng nhưng lại là người chu đáo hơn ai hết, nhưng hôm nay, người mặc trên người một bộ chiến bào, tay cầm Thần Kiếm, rất có cảm lạnh lùng vô tình, quyết đoán sát phạt. Đây có lẽ mới chính là con người thật của người đi.

Nàng thân bị khống chế, tiên lực cũng bị rút đi, so với người phạm lại càng thê thảm hơn. Chỉ có thể tro mắt nhìn Thiên Mộ Tư vì muốn cứu nàng mà phải bị thương nặng, người thân bằng hữu lo lắng, nhìn Ma Thần đắc ý vênh mặt mà cùng sư phụ nàng ngang nhiên ra điều kiện giao dịch vô lí. Hắn nói có thể thả nàng về Thiên Giới nhưng mới điều kiện là sư phụ nàng phải từ bỏ Thần Cốt của mình. Điều này tuyệt đối không thể, nàng chết không soa, nhưng nếu sư phụ mất thần cốt thì tu vi sẽ giảm mạnh, đến lúc đó Ma Tộc sẽ thực sự đạt được mục tiêu. Cũng may sư phụ nàng không đồng ý, nếu không nàng thật sự sẽ hối hận chết mất.

Thấy Minh Huyền Thần không chịu chấp nhận giao dịch, Ma Thần lập tức sử dụng Thần Lực đối phó nàng, mục đích chính là muốn nhìn xem Minh Huyền Thần có thực sự nhẫn tâm hi sinh đồ đệ để bảo toàn thiên hạ hay không? Nhưng xem ra Ma Thần hẳn đã đánh giá quá cao tình cảm của Minh Huyền thần, y không những lạnh lùng nhìn nàng hồi phi yên diệt trong tay hắn, mà còn có thể nói “Nàng chết vì đạo cũng là lẽ đương nhiên.”. Thật không hổ danh là Minh Huyền Thần, vị Thần tôn quý nhất của Thiên Giới.

Nhìn thấy tận mắt nàng từ từ tan thành tro bụi, lòng y đau như cắt, nhưng vì thiên hạ y không thể để Ma Thần thuận lợi đạt được mục đích, nếu có kiếp sau y nhất định sẽ bù đắp cho nàng. Tâm hắn cũng vì cái chết của nàng mà càng băng giá hơn.

Ngày đó, Thiên Tộc cùng Ma Tộc khai chiến, đó là một trận chiến ác liệt nhất từ trước tới nay. Đối với những người tận mắt chứng kiến thì lại là một kí ức không bao giờ quên được. Một thân chiến bào, tay cầm thần kiếm, khí tức quạnh thân biến đổi trở nên lạnh lùng tàn nhẫn hơn ai hết, hễ là người của Ma Tộc đều bị y một kiếm chém tan xác, không có một người trong Ma Tộc nào khi chết dưới tay y mà còn nguyên vẹn lành lặn. Máu chảy thành sông, tiếng gào thét vang trời, cảnh tượng thê lương vô cùng. Y giống như là một vị Ác Thần hơn là Chiến Thần mà mọi người từng biết xưa nay, khiến bao người chứng kiến sợ hãi

không thôi.

Sau trận chiến đó, Ma Thần bị diệt, Ma Tộc xém chút diệt vong, nguyên khí bị tổn thương nặng nề khó có thể hồi phục lại. Thiên Tộc cũng bị tổn thất nhưng lại dành thắng lợi lớn. Thiên hạ lục giới từ nay lại trở về ngày tháng yên bình.

Còn Minh Huyền Thần, y tuy đã có thể bảo toàn lục giới bình an, nhưng thứ y mất đi lại không thể tìm lại được. Nhìn phần thần hồn còn lại của nàng mà y cố gắng kéo về, y chỉ có thể nói một câu xin lỗi với nàng. Y chỉ mong, kiếp sau y sẽ bù đắp tất cả những gì y nợ nàng ở kiếp này. Chỉ mong nàng có thể tha thứ cho y.

4. Chương 4: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (1)

Nhân sinh chỉ như một giấc mộng, đến rồi lại đi, có rồi lại mất. Cũng giống như những bông hoa này mà thôi, cho dù chúng có đẹp đến mấy thì cũng sẽ nhanh chóng lụi tàn.

Nữ tử tay cầm đóa hoa, suy nghĩ không biết bay đến phương nào.

– Vị tiểu thư này, không biết tiểu thư muốn mua hoa loại nào? – Phụ nhân chừng bốn mươi tuổi, dung mạo bình thường, vận y phục bằng vải thô, niềm nở chào mời hàng hoa với nữ tử đối diện.

Nữ tử nhìn một lượt hàng hoa trước mặt, chọn lựa vài bông hoa tươi đẹp, xong xuôi trả tiền hoa cho phụ nhân nợ. Rồi tiếp tục bước đi.

Phố xá Kinh thành lúc nào cũng đông vui nhộn nhịp, người bán kẻ rao nhộn nhịp ồn ào.

Nữ tử tay cầm dù màu trắng dạo bước trên phố, nghe tiếng ồn ào, ngửi hơi thở của nhân gian cảm thấy thật mới lạ. Bỗng có người va phải nàng nhưng nàng nhanh chóng né đi, còn người kia thì cứ thế mà ngã xuống đất. Lúc nhìn lại mới thấy đó là một cậu nhóc khoảng mười tuổi, bộ dạng cũng được, là một nam hài khá dễ thương nhưng lại có vẻ lạnh lùng. Đó là suy nghĩ đầu tiên của nàng.

– Có sao không? – Nàng tiến lại gần đỡ cậu bé lên quan tâm hỏi. Dù sao cũng là mầm non của tương lai, cũng nên quan tâm một chút.

– Xin lỗi. – Nam hài nhìn nàng với vẻ hơi xấu hổ mà nhỏ giọng nói.

– Không sao. Ta cũng không bị ngã. – Nàng cũng chỉ cười cho qua, dù sao nàng là Thần Tiên, chút chuyện này sẽ không để trong lòng. – Lần sau đi đứng nên cẩn thận, không phải ai cũng tốt như ta.

– Ân.

Thấy nam hài không gặp vấn đề gì, nàng mỉm cười rồi quay bước đi. Đột nhiên ống tay áo lại bị người nắm lấy, nhìn lại mới thấy là nam hài kia nắm lấy tay nàng. – Có chuyện gì sao?

– Không có gì? – Nam hài giống như hoảng hốt bỏ tay ra, lắc đầu nguầy nguậy mà nói.

– Nhà đệ ở đâu? Ta dẫn đệ về. – Nàng nghĩ: Giúp người thì giúp đến cùng, không phải sao?

– Đệ không có nhà. – Nam hài khẽ ngập ngừng một chút rồi nói.

Nàng lạnh nhạt nhìn nam hài, chỉ vài giây sau nàng xem như đã hiểu rõ hoàn cảnh của nam hài này. Thế gian thật sự vẫn còn nhiều điều bất công, dù là trên trời hay dưới đất cũng đều vậy.

– Vậy làm đồ đệ của ta thì sao? – Không hiểu sao lại dâng lên ý nghĩ này, có lẽ là vì cảm thông cho đứa bé, hoặc có thể là vì đã cô đơn quá lâu rồi.

– Thật sao?

– Thật. Gọi tiếng sư phụ nghe xem.

– Sư... Sư phụ.

– Ân. Đi thôi.

Một lớn một nhỏ nắm tay nhau đi giữa đường phố, nữ tử dung mạo khuynh quốc khuynh thành nhưng lạnh lùng hờ hững, khí chất rất giống Tiên Nhân. Nam hài nhỏ tuổi nhưng trông khá chững chạc, nụ cười hơi yếu ở bên khóe môi, tuy không biết đó có phải là cười không nhưng xem như cũng đã cười, nụ cười đầu tiên kể từ khi nam hài được sinh ra cho đến nay.

– Sư phụ, người tên gì?

– Bạch Vân Thiên. Còn con.

– Con tên Tử Ngọc.

5. Chương 5: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (2)

Nàng Bạch Vân Thiên, là nữ nhi thứ ba của Hồ Đế Bạch Quân Thư, từ khi sinh ra đã được định sẵn là Hồ Đế kế tiếp của Hồ Linh Quốc. Nhờ vào duyên ngộ ngàn năm mới gặp mà không cần trải qua thiên kiếp vẫn trở thành Tiên Nhân khi chỉ mới hai mươi tuổi. Năm nàng hai mươi một tuổi được phụ thân đưa đến Huyền Thiên Sơn bái sư học đạo, trải qua năm vạn năm cuối cùng cũng đã tu thành Thần Quân, là vị Thần Quân trẻ tuổi nhất tổng lịch sử tu tiên Thiên Giới. Cũng vào năm đó, Ma Giới tạo phản dẫn đến cuộc chiến Thiên Ma xảy ra, may mắn nhờ có sư phụ nàng là Minh Huyền Thần mà tất cả đã trở về bình yên, Ma Tộc bị đánh bại khó có thể ngóc đầu lên được. Nhưng cũng từ đó mà Thiên Giới mất đi một vị Chiến Thần, Minh Huyền Thần sư phụ nàng từ đây không còn tung tích. Mười vạn năm sau, nàng từ một giấc ngủ sâu mà tỉnh dậy, Thiên Giới thay đổi, nàng cũng thay đổi vì trọng trách mà nàng phải gánh khi trở thành Nguyên Thần.

Ngày nàng tỉnh lại, mọi thứ đều không còn nhớ gì, giống như một tờ giấy trắng không lem chút mực nào. Những thứ nàng biết được chỉ là do những người tự xưng là thân nhân của nàng kể lại cho nàng nghe. Và điều duy nhất nàng hiểu rõ chính là từ sau khi nàng tỉnh lại, nàng đã trở thành Nguyên Thần, thế chỗ sư phụ nàng trở thành vị Thần bảo hộ Lục Giới chúng sinh tránh khỏi tai họa. Mang trong mình dòng máu của Thần, chỉ có thể vì thiên hạ mà sống, vì thiên hạ mà hi sinh.

Cứ thế, nàng đã trải qua cuộc sống như vậy trong suốt ngàn năm. Nhưng nay có lẽ cuộc sống của nàng sẽ khác khi có tiểu đồ đệ Tử Ngọc mà nàng mới thu nhận này.

Trong một căn nhà nhỏ được xây trong rừng trúc bên cạnh một hồ nước xanh thẳm. Nữ tử đứng bên cạnh tay cầm sáo đặt bên môi thổi lên những giai điệu thanh lãnh mà dịu dàng. Nam tử chừng mười lăm tuổi tay cầm kiếm, kiếm chiêu xuất ra như nước chảy mây trôi, ẩn ẩn còn có thể nhìn thấy dòng linh lực hùng hậu. Nữ tử ánh mắt hài lòng nhìn nam tử, thổi được một lúc liền ngừng, nam tử không còn nghe thấy tiếng tiêu cũng ngừng xuất kiếm.

– Tử Ngọc, kiếm pháp của con có tiếng bộ không ít. Năm năm này không những kiếm pháp có tiến bộ vượt trội mà tu vi của con tăng tiến không ít. Vì sư tin rằng, chỉ cần vài năm sau, con có thể thuận lợi tu được tiên cốt.

– Đều nhờ công dạy dỗ của sư phụ.

Bạch Vân Thiên hài lòng nhìn đồ đệ của mình tài nhưng không kiêu, giỏi nhưng không ngạo. Thật sự là một đồ đệ giỏi.

– Sư phụ, không còn sớm nữa, đồ đệ vào nhà nấu đồ ăn cho người.

– Ân, đi đi. – Đồ đệ này không chỉ thông minh trong tu luyện, mà tài nấu ăn cũng rất tốt. Thật sự là nàng đã có món hời lớn rồi.

Chỉ chốc lát sau, thức ăn đã được dọn lên bàn. Nhìn mấy món ăn cả sắc lẫn hương vị đều đủ cả khiến nàng thèm không thôi. Từ khi nhận đồ đệ này, ngày nào nàng cũng được ăn ngon, thật không biết nếu có ngày không còn đồ đệ ở bên cạnh thì nàng sẽ ra sao đây? Mặc dù Tiên Nhân không cần ăn vẫn có thể sống nhưng nếu không còn được ăn đồ ăn do đồ đệ nấu chắc nàng sẽ chết vì nhớ mất.

Tử Ngọc nhìn mỗ sư phụ nào đó ăn ngon lành thì thầm vui vẻ, nhưng ngoài mặt vẫn là một bộ lạnh lùng. Điều này khiến nàng bất mãn không thôi. Làm gì mà cứ phải lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng chứ, trưng mặt đó cho ai xem vậy, nhắc nhiều lần mà đồ đệ này vẫn không nghe nên nàng cũng lười nói lại.

Có điều nàng vẫn không hay biết, chỉ khi nàng không để ý, y vẫn luôn nhìn nàng mỉm cười một cách hạnh phúc.

6. Chương 6: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (3)

Từ khi nàng tỉnh lại cho đến nay cũng đã tròn vẹn một ngàn năm, nhưng chưa bao giờ nàng cảm thấy thật sự vui vẻ. Cái gì cũng không nhớ, cái gì cũng không biết, mỗi ngày đều suy nghĩ rất cuộc trước kia nàng là người ra sao, sống như thế nào, đã thân với ai, tại sao lại mất trí nhớ, rốt cuộc trong trận chiến Thiên Ma năm ấy đã xảy ra những chuyện gì? Nhưng cho dù có tự hỏi bao nhiêu lần nàng cũng không thể tìm ra được câu trả lời. Ngày qua ngày nàng luôn sống trong những câu hỏi không lời giải đáp, trái tim luôn luôn có cảm giác trống trải một cách lạ thường.

Phụ quân nàng vì muốn cho nàng khuây khỏa đã khuyên nàng xuống trần gian dạo chơi. Cũng nhờ đó mà mới có một màn nhận đồ đệ này.

Mấy năm nay sống dưới trần gian có lẽ chính là những tháng ngày vui vẻ nhất của nàng, chí ít nàng đã không còn cảm giác trống trải cô đơn như lúc trước. Chỉ là nàng cũng không thể ở lại trần gian lâu được, vì trách nhiệm bắt buộc nàng phải trở về Thiên Giới. Nhưng nàng thật sự là không yên tâm để đồ đệ Tử Ngọc của nàng ở lại trần gian một mình đơn độc. Tử Ngọc tuy đã tu được tiên cốt nhưng thân xác vẫn là phàm nhân, còn phải trải qua thiên kiếp mới có thể phi thăng thành tiên. Nếu nàng cố đưa y lên thiên Giới chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng đến kiếp số tu đạo của y, như vậy cũng không tốt lắm.

Có điều so với sự lo lắng của nàng thì Tử Ngọc lại có vẻ rất bình tĩnh, bộ dạng giống như đang nói mọi chuyện không liên quan đến ta. Khi nàng nói muốn trở về Thiên Giới thì y cứ nhất quyết đòi cùng đi theo nàng, ngữ khí kiên định như vậy thật khiến nàng bối rối không biết chọn lựa ra sao.

– Sư phụ, sau này không có con thì ai sẽ làm điểm tâm cho người.

Vẫn cái vẻ mặt lạnh lùng đó nhưng lúc nào cũng nói trúng tâm tư của nàng. Từ khi ăn thức ăn do đồ đệ làm nàng thật sự không thể ăn các loại thức ăn khác nữa. Tuy thần tiên không ăn vẫn có thể sống nhưng nếu không có đồ đệ làm điểm tâm cho nàng ăn thì cuộc sống của nàng sẽ rất vô vị. Cho nên, nàng quyết định sẽ đưa y cùng lên Thiên Giới, cùng lắm là nàng sẽ gặp Ti Mệnh Tinh Quân trò chuyện một chút về việc lịch kiếp của đồ đệ thôi, nàng tin ông ta sẽ vì nể mặt nàng mà không làm khó đồ đệ của nàng.

Có điều khi nàng đến tìm Ti Mệnh Tinh Quân hỏi chuyện lịch kiếp của đồ đệ thì chỉ nhìn thấy một trang giấy trắng. Hỏi nguyên nhân mới biết hóa ra là từ khi nàng nhận Tử Ngọc làm đồ đệ thì mệnh cách của y đã sớm bị ảnh hưởng hoàn toàn thay đổi. Vốn dĩ y sẽ phải sống làm người phàm trần cho đến hết kiếp này, nhưng vì sự nàng nhận y làm đồ đệ rồi dẫn dắt y vào con đường tu tiên vô tình làm thay đổi lớn trong mệnh cách của y. Xem ra số mệnh của y vì nàng mà đã có sự thay đổi không hề nhỏ, không biết đó là tốt hay là xấu nữa. Nàng chỉ còn cách hối lộ cho Ti Mệnh Tinh Quân một ít để khi ông ta viết mệnh cách cho y sẽ nhẹ tay một chút, không quá làm khó cho đồ đệ của nàng. Thân làm sư phụ nàng cũng nên vì đồ đệ lo lắng một chút cũng là lẽ hiển nhiên mà.

Nhờ có sự xuất hiện của đồ đệ Tử Ngọc mà cuộc sống của nàng trên Thiên Giới cũng có nhiều màu sắc hơn, không còn phải chịu cảnh cô đơn một mình trong Thiên Vãn Cung to lớn này. Đồ đệ này của nàng nhìn bề ngoài thì có vẻ lạnh lùng nhưng bên trong lại có một trái tim rất ấm áp và chu đáo, cho dù nàng chưa nói

gì y vẫn biết nàng muốn gì cần gì, cảm giác được đồ đệ chăm sóc thật không tồi chút nào, dần dần nàng lại càng lười hơn, mọi việc cứ để đầy cho đồ đệ lo còn nàng ngày ngày chỉ biết hưởng thụ, một ngón tay cũng không cần động.

Vài năm sau đó đồ đệ của nàng thuận lợi vượt qua lời kiếp tu thành tiên thân, thoát cái liên phi thăng thành tiên khi chỉ mới mười tám tuổi, so với nàng năm đó chỉ có hơn chứ không kém. Đây thật sự là một chuyện đáng vui mừng, thật sự là danh sư xuất cao đồ mà.

Tuy nhiên cái tính cách trong nóng ngoài lạnh đó vẫn không chịu thay đổi, có biết bao tiên nữ chết mê vì y mà y cũng không chịu quan tâm, cứ một mặt lạnh lùng từ chối tất cả khiến biết bao tiên nữ đau lòng không thôi. Nàng biết nhưng chỉ có thể thở dài cảm thán: Duyên phận chưa đến, không thể ép.

Nhìn cái bản mặt ngày nào cũng trưng ra vẻ lạnh lùng, trên mặt lúc nào cũng in dòng chữ “Chớ lại gần” đó thật khiến nàng sầu não không thôi, tình duyên thì không có, đến cả bằng hữu cũng ít ỏi, ngày ngày chỉ biết ở trong Thiên Vãn Cung hết tu luyện lại chăm sóc, ý quên là hầu hạ nàng thì không biết đến bao giờ y mới có thể mở rộng trái tim mình đây.

Đạo gần đây Thiên Mộ Tư thường hay lui tới Thiên Vãn Cung cùng nàng trò chuyện, thỉnh thoảng cũng có một vài bằng hữu thân thiết của nàng qua lại. Nghe mấy người họ nói là trước kia nàng cùng Thiên Mộ Tư từng có một đoạn tình sử, nghe vậy nàng cũng chỉ mỉm cười cho qua, nàng nay đã không nhớ gì thì những chuyện trước kia nên cho qua, cùng lắm là lại bắt đầu một lần nữa. Nàng thì vui vẻ trò chuyện cùng bằng hữu nhưng có vẻ như đồ đệ Tử Ngọc lại không mấy hòa hợp với các bằng hữu của nàng, nhất là đối với Thiên Mộ Tư, mỗi lần Thiên Mộ Tư đến Thiên Vãn Cung thì Tử Ngọc lúc nào cũng mặt hầm hầm lạnh lùng đến ghê rợn ngồi cạnh nàng và Thiên Mộ Tư. Đôi lúc nàng thật không hiểu rốt cuộc Tử Ngọc và Thiên Mộ Tư có khúc mắc gì mà lại luôn có vẻ đối địch nhau như vậy, cũng chẳng biết Tử Ngọc đang suy nghĩ gì nữa, thật khó hiểu mà.

Nhìn rượu trên bàn đã hết, nàng liền viện cớ đi lấy thêm rượu rồi khỏi để lại không gian cho hai người nói chuyện. Thiết nghĩ nếu có khúc mắc gì thì cứ để cho hai người họ từ từ trò chuyện cũng rất ổn.

7. Chương 7: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (4)

Tại sao ngươi vẫn luôn đeo bám nàng mãi không buông? – Đợi cho nàng đi xa, sau khi chắc chắn nàng sẽ không nghe lên Tử Ngọc mới nói.

– Ý ngươi là sao? – Thiên Mộ Tư nhất thời không thể hiểu được ý của Tử Ngọc. Y nói vậy là có ý gì?

– Lời hứa tại Ngọc Linh Cảnh chẳng lẽ ngươi đã quên rồi sao?

Ngọc Linh Cảnh, cái tên vốn dĩ đã bị y quên lãng từ lâu nay đột nhiên bị người nhắc lại khiến y cảm thấy khó chịu vô cùng. Sao y lại không nhớ cho được. Năm đó nếu không phải tình cờ đi chung với bốn vị Thần Quân thì y đâu thể nào biết được một bí mật động trời đó. Năm đó sau khi Bạch Vân Thiên hồn phi phách tán, chính tại Ngọc Linh Cảnh Minh Huyền Thần đã dùng thần lực của mình đưa hồn phách của nàng dung nạp vào đóa Tuyết Sa Tử một lần nữa giúp nàng trọng sinh. Ngọc Linh Cảnh vốn là cấm địa của Thiên Giới, nơi đây được cho là cội nguồn của vạn vật, vì vạn vật là từ đây mà được sinh ra. Tuyết Sa Tử là chí tôn thần vật của Thần Giới, không những có thể giúp người thuận lợi vượt qua thần kiếp trở thành thần mà còn có thể cải tạo hồn phách, thậm chí là tái tạo lại hồn phách cho người đã bị hồn phi phách tán, chỉ cần còn một tia hồn phách nhỏ nhoi mỏng manh vẫn có thể dùng Tuyết Sa Tử giúp bổ trợ tái tạo hồn phách rồi trọng sinh người đó. Minh Huyền Thần đã không tiếc bất cứ giá nào giúp nàng trọng sinh khiến bản thân rơi vào chốn hồng trần. Thử hỏi, phải yêu sâu đậm một người như thế nào mới có thể hi sinh tất cả vì người đó như vậy? Nếu là y không biết y có thể làm hay không? Cũng vì vậy, y mới đồng ý với Minh Huyền Thần sẽ không nhân cơ hội Minh Huyền Thần vắng mặt mà cướp nàng đi. Nhưng tại sao Tử Ngọc lại biết chuyện này, không lẽ: – Ngươi là...

– Không sao. Bốn Thần hi vọng ngươi nói được có thể giữ lời được.

– Bỗng Thái Tử chỉ nói sẽ không nhân cơ hội hôi của, chứ không nói sẽ từ bỏ nàng. Nếu người đã trở về thì cứ hai chúng ta cùng cạnh tranh cân bằng. – Khóe miệng Thiên Mộ Tư nhếch lên nụ cười nhẹ. Đã một trăm lẻ một năm trôi qua y vẫn không lấy thê tử chính là vì không buông nàng ra được. Y làm sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?

Đối với một vị thần mà nói, việc tu bổ hồn phách cho một người đã bị hồn phi phách tán cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Chỉ có điều, không biết năm đó Bạch Vân Thiên đã cùng Ma Thần làm giao dịch gì mà có khế ngôn. Khế ngôn là một loại chú thuật thượng cổ, chỉ cần khế ngôn được hoàn thành, thì cho dù có là thần cũng không thể thoát. Mà cái giá phải trả cho khế ngôn của nàng lại là hồn phi phách tán. Nếu không thể phá giải khế ngôn thì cho dù có thần lực mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể thuận lợi cải tạo hồn phách, nhưng nếu muốn phá giải khế ngôn cái giá phải trả sẽ là mạng đổi mạng. Vậy mà Minh huyền Thần không chút do dự mà làm. Cho dù là vậy thì sao? Minh Huyền Thần cho dù có yêu nàng đến bao nhiêu cũng vẫn không thể được, quan hệ sư đồ vẫn còn ở đó, thì hai người họ mãi mãi không thể bên nhau được.

Nhìn phương hướng Thiên Mộ Tư rời đi, Tử Ngọc ánh mắt thâm trầm: Y đã buông tay một lần, lần này y quyết sẽ không buông tay nàng nữa, cho dù có xảy ra chuyện gì.

– Về rồi sao? Nhanh vậy. – Vậy mà nàng còn nghĩ muốn cho hai người hòa hợp, xem ra là vô ích rồi. Thôi vậy, tới đâu hay tới đó, nàng cũng không muốn quản nữa.

Tử Ngọc quay đầu nhìn Bạch vân Thiên tay đang cầm bình rượu. Ánh mắt phức tạp lại chứa tia mong chờ, rụt rè hỏi nàng. – Sư phụ, người thật sự thích y sao?

Bạch Vân Thiên ngược nhìn Tử Ngọc, khóe môi nhếch lên nụ cười nhẹ như gió: – Con nghĩ sao?

Nghĩ sao? Tử Ngọc lặng người trước câu hỏi của nàng, tay bắt giắc siết lại thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên: – Con không biết.

– Vi sư chỉ xem y là bằng hữu, không hơn không kém.

Tử Ngọc nghe thấy lời này môi bắt giắc gọn lên nụ cười, bàn tay thả lỏng, trái tim cũng bình tĩnh trở lại. Chỉ cần nàng không thích Thiên Mộ Tư, cái khác y sẽ không quan tâm.

8. Chương 8: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (5)

Ngày tháng trôi qua thật bình an, nhưng dường như đó lại là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Một ngàn năm trước sau khi Ma Tộc bị đánh bại, Lục Giới một lần nữa được thái bình. Tuy nhiên, những mâu thuẫn ngầm xảy ra trong Thiên Giới cũng không vì thế mà biến mất. Có lẽ là do sự ưu ái của Thần dành cho Thiên Tộc quá nhiều mà dẫn đến các tộc khác sinh lòng đố kỵ, ghen ghét. Ngoài mặt thì có vẻ hòa thuận nhưng bên trong lại không ngừng đấu đá lẫn nhau. Và cuối cùng, ngày mà mâu thuẫn càng lớn thì xung đột là khó tránh khỏi.

Bạch Vân Thiên đứng trên chiến trường nhìn đội quân hùng hậu của Long Tộc, Phượng Tộc và Dực tộc cùng liên kết lại đối phó Thiên Tộc thì chỉ có thể than trách số mệnh trên người. Lại nhìn cánh quân Ma Tộc và Yêu Tộc thì càng sầu não, đây chỉ có thể chính là kiếp nạn của Lục Giới. Hai đạo quân địch đối kháng Thiên Tộc, có lẽ đây sẽ là một trận chiến ác liệt.

Long Tộc, Phượng Tộc và Dực tộc đều là hậu nhân của Long Thần, phượng Thần và Dực Thần, xét về huyết thống Thần Tộc tuyệt không thua kém Thiên tộc. Nếu năm xưa không có Minh Huyền Thần xuất hiện e là vị trí Chí Tôn Thiên Giới cũng đã không vào tay Thiên Tộc. Chính vì vậy mà mấy trăm vạn năm nay ba tộc này đều cùng ôm chung một mối hận với Thiên Tộc, chuyện khai chiến giành lại vị trí Chí Tôn chỉ là vấn đề thời gian thôi. Còn hai giới Yêu Ma kia chắc chắn là vì muốn nhân cơ hội mưu đồ phục thù cho sự thất bại của một ngàn năm trước đây mà.

Đến thì đến, Bạch Vân Thiên nàng chẳng lẽ lại sợ, nàng nay là một Nguyên Thần há có thể sợ đám người này. Chỉ là.... nàng liếc nhìn đồ đệ Tử Ngọc một thân chiến bào lạnh lùng đứng bên cạnh nàng mà không khỏi than thở: Nơi này là chiến trường, mà chiến trường thì rất nguy hiểm. Ban đầu nàng tính để cho y ở lại Thiên Văn Cung, nhưng ai đó lại cứ nhất quyết đòi đi theo cho bằng được, y thật không biết hay quá tự tin cho rằng có thể giúp đỡ nàng chỉ bằng cái tu vi chỉ mới tu luyện chưa được trăm năm này sao? Những người kia ít nhiều gì cũng đã tu luyện mấy chục vạn năm là ít, y không bị đánh cho hồn phi phách tán đã là may rồi. Vậy mà cái tên Thái Tử Thiên Mộ Tư kia lại còn khuyên nàng không nên ngăn cản y đi, Thiên Đế và Vương Mẫu khi nghe y sẽ tham gia trận chiến lại còn tỏ ra vui mừng nữa chứ. Rõ là một đám thần kinh đầu óc có vấn đề, tất cả đều thần kinh hết rồi, nghĩ chiến trường là nơi vui chơi sao?

– Sư phụ, đừng lo lắng, con sẽ không sao.

– Hừ, con ở yên đây cho vi sư, cấm đi lung tung, không thì coi chừng ta.

Nhìn cái vẻ mặt không chút bận tâm còn nở một nụ cười rất chi là vui vẻ và hạnh phúc của y khiến nàng chỉ có một cảm xúc duy nhất là muốn đánh vào mặt y vài cái. Y thật nghĩ nơi đây thú vị lắm sao, cười, cười cái con khỉ, có gì vui mà cười chứ! Thật không hiểu nổi y đang nghĩ gì nữa.

– Vâng, con biết rồi. – Tử Ngọc nhìn mỗi nữ nào đó lo lắng cho mình thì hưởng thụ không thôi. Nàng lo lắng cho y như vậy chứng tỏ trong lòng nàng y có vị trí rất quan trọng. Điều này thật tuyệt vời.

Cuối cùng trận chiến cũng bắt đầu, Ba đạo quân cùng lúc xông vào tàn sát lẫn nhau, bất quá có thể nhận thấy là hai đạo quân Yêu Ma và Tam Tộc đều có thiên hướng ít đánh lẫn nhau mà chỉ tập trung cùng nhau tấn công phe Thiên Tộc cùng Bạch Hồ Tộc, Nhân Tộc và Huyền Tộc. Có thể thấy là hai đạo quân này đã làm một cuộc giao dịch từ trước rồi.

Bạch Vân Thiên nghĩ: Xem ra tình thế này cũng rất bất lợi cho Thiên Tộc, trong trận chiến này cùng chỉ có Bạch Hồ Tộc, Nhân Tộc và Huyền Tộc tham chiến cùng Thiên Tộc tạo thành một phe, còn các tộc khác đều là một bộ dạng bo bo giữ mình không muốn tham chiến. Thế cục chênh lệch như vậy thật sự là một khuyết điểm lớn, cho dù nàng có sử dụng toàn bộ tu vi cả đời e cũng khó bảo toàn Lục Giới. Xem ra cũng chỉ còn cách này mà thôi.

Bạch Vân Thiên vừa đối phó với quân địch vừa suy nghĩ cách chấm dứt cuộc chiến. Sau khi suy đi nghĩ lại rốt cuộc cho ra một kế hoạch xem như toàn vẹn nhất. Nàng nhìn cách đây không xa Tử Ngọc đang chiến đấu mà thầm nở nụ cười vui mừng vì đồ đệ rốt cuộc cũng có đủ khả năng tự lo cho mình. Như vậy là nàng có thể yên tâm rồi.

9. Chương 9: Kiếp Thứ Hai – Không Nhớ (6)

Bạch Vân Thiên nhìn năm thủ lĩnh của hai đạo quân địch, không chút do dự phi thân về phía họ. Đằng sau vang lên thanh âm của Tử Ngọc, khóe miệng cũng chỉ nhếch lên nụ cười nhẹ, bộ pháp không đổi cùng năm thủ lĩnh hai đạo quân địch đối chiến. Trong phút chốc đạo quang kiêu ảnh, uy lực vô song, thân hình như ẩn như hiện giữa làn mây trắng khó phân định ra ai với ai.

Phía dưới, Tử Ngọc không khỏi lo lắng nhìn thân ảnh bạch y thoảng hiện trên không trung kia, lòng nóng như lửa đốt. Rốt cuộc nàng muốn làm gì, chẳng lẽ nàng còn không rõ tu vi hiện nay của bản thân còn lại chưa được một nửa so với bình thường sao? Liệu mạng đánh nhau như vậy là muốn chết sao? Không lẽ... Vừa nghĩ đến đây phút chốc sắc mặt y trở nên trắng bệch ra khi nghĩ đến khả năng này. Chỉ là y còn chưa kịp làm ra hành động gì tiếp theo thì từ nơi Bạch Vân Thiên giao đấu cùng năm vị thủ lĩnh kia xuất hiện một vòng ánh sáng cực mạnh.

Thật sự đã bị y đoán trúng, nàng chính là muốn đồng quy vu tận với chúng. Nàng điên rồi, sao có thể làm như vậy, khó khăn lắm y mới có thể giúp nàng trọng sinh, chẳng lẽ nàng vẫn không biết quý trọng sinh mệnh của bản thân sao?

Làm nhanh hơn nói, ngay lúc ánh sáng càng lúc càng mạnh. Tử Ngọc không chút chần chờ phóng thẳng về phía Bạch Vân Thiên. Nếu nàng muốn chết thì cùng lắm y sẽ chết theo nàng.

Bạch Vân Thiên cảm nhận được cơ thể đang dần dần tan biến, mắt nhìn năm viên ngọc sáng lấp lánh trong tay mà không khỏi dâng lên nụ cười khổ. Hết cách rồi, vì muốn giúp Tử Ngọc thuận lợi thành tiên nàng đành phải nghịch thiên mệnh giúp y độ kiếp, tự mình gánh trọn một trăm lẻ sáu đạo thiên lôi. tuy không mất mạng nhưng tu vi cũng vì thế mà bị giảm đi hơn phân nửa, hiện ngay cả thượng tiên nàng cũng đấu không lại. Chỉ là do có thần lực nên phần nào cũng chống đỡ được. Đồng quy vu tận là cách duy nhất nàng có thể làm. Chỉ cần thủ lĩnh mất đi, hai đạo quân kia sớm muộn gì cũng sẽ như rắn mất đầu, không đánh tự loạn. Trận chiến cũng sẽ mau chóng kết thúc.

– Thiên Nhi, nàng điên rồi!

Bên cạnh bỗng xuất hiện thanh âm quen thuộc nhưng mang theo sự giận dữ không nhẹ. Bạch Vân Thiên kinh ngạc nhìn Tử Ngọc: – Con, sao con lại ở đây? Còn nữa, dám gọi thẳng tên vi sư, con muốn ăn đòn à! – Dám gọi thẳng tên nàng, đồ đệ này hôm nay ăn phải gan trời sao, thật to gan.

– Thì sao? Ta cứ gọi đó! Thiên nhi, Thiên nhi... (=.= Ca đang ăn vạ à) – Tử Ngọc tiến lại gần Bạch Vân Thiên, hai cánh tay nhanh chóng ôm nàng vào lòng.

– Con, buông ra! Mau rời khỏi đây, kéo không kịp! – Đồ đệ ngốc, nếu cứ dây dưa thì ngay cả con cũng phải chết đấy.

– Ta không đi, muốn đi, cả hai cùng đi! – Tử Ngọc trừng mắt nhìn Bạch Vân Thiên, nói thế nào cũng không chịu buông tay. Y đã buông tay nàng hai lần, cảm giác đó y sẽ không bao giờ muốn nếm trải lần nữa.

– Đồ đệ ngốc. Phải gọi sư phụ! – Bạch Vân Thiên nhìn thật sâu khuôn mặt của Tử Ngọc như muốn khắc sâu trong tâm trí. Tử Ngọc, sau này không có thiếp, chàng nhất định phải sống thật tốt.

– Nàng đâu phải sư phụ ta, nói đi, vì sao lại muốn thay ta độ kiếp, chịu một trăm lẻ sáu đạo thiên lôi khiến tu vi sụt giảm nghiêm trọng. Nàng còn muốn đổi lòng đến bao giờ?

Bạch Vân Thiên thật sự kinh ngạc về độ thông minh của đồ đệ này. Xem ra nàng đã đánh giá quá thấp về năng lực của y. Chỉ là hiện nay cũng không cho phép nàng suy nghĩ gì nhiều về vấn đề này nữa. Lí do sao? Một nữ nhân hi sinh vì một người nam nhân ngoài yêu người đó ra còn có thể là vì nguyên nhân gì nữa: – Vì thiếp yêu chàng.

Một câu nói thành công khiến nam nhân nào đó đứng ngây ra vì vui mừng. Y không nghĩ đến nàng có thể nói ra một cách dễ dàng, dù sớm biết là vậy nhưng khi nghe được những lời đó y vẫn cứ có cảm giác đang trong mơ. Không cho y thời gian phục hồi tinh thần, nàng ngay lập tức cố vận chút thần lực còn sót lại muốn đánh bật y ra khỏi vòng ánh sáng hủy diệt mà đẹp đẽ này. Chỉ là không ngờ đến đòn tấn công của nàng lại bị y dễ dàng hóa giải. Từ chủ động thành bị động, trở mắt nhìn y hôn mê mình. Trong đầu dần xuất hiện những kí ức đã bị chôn vùi từ lâu. Cùng lúc đó, vòng ánh sáng hủy diệt dần bị y thay thế thành ánh sáng sức sống, khí tức quanh thân y cũng thay đổi, cả người tràn đầy thần khí, dung mạo thay đổi, giữa mi tâm xuất hiện ấn kí Thần Minh. Hình dạng này ngoài chiến Thần Minh Huyền Thần ra thì còn ai vào đây.

Đến khi định thần lại nàng mới phát hiện hai đạo quân địch sớm đã bị đánh bại từ lâu, xung quanh nàng là người của Thiên Tộc, Bạch Hồ Tộc, Huyền Tộc và Nhân Tộc. Bên cạnh còn có một người nữa, Minh Huyền Thần. Chỉ là bây giờ nàng vẫn không thể biết được nên gọi y là sư phụ hay đồ đệ đây? Chuyện này giống như là một giấc mộng lúc hư lúc thực, khiến nàng thật không biết phải làm sao.

10. Chương 10: Kiếp Thứ Ba – Là Kiếp Đầu Cũng Là Kiếp Cuối

Một lần nữa trở về Huyền Thiên Sơn, cảm giác cũng không biết phải diễn tả như thế nào, là vui hay buồn cũng chẳng rõ nữa. Đường như số mệnh thật sự là quá trêu ngươi mà. Ba kiếp sư đồ, hai kiếp đầu y là sư

phụ còn nàng là đồ đệ, kiếp thứ ba đổi lại nàng là sư phụ còn y là đồ đệ. Thật khiến cho người ta không thể lý giải nổi là duyên phận hay nghiệt duyên.

– Đó là duyên phận.

Hai cánh tay từ phía sau ôm chặt lấy hông nàng, đầu tựa trên lồng ngực cường tráng rắn chắc của ai đó, cảm giác thật thoải mái ấm áp khiến nàng lưu luyến không thôi. Đây có lẽ là duyên phận thật.

– Hận ta không? – Minh Huyền Thần nhìn Bạch Vân Thiên, thanh âm có mấy phần cẩn thận và dè dặt hỏi. Y sợ nhất chính là nàng nói hận, vì y sợ nàng sẽ lại một lần nữa rời xa y giống như năm đó.

– Không! Tại sao phải hận? Chàng làm đúng mà.

Nhớ lại kiếp sư đồ đầu tiên của hai người, nàng chỉ có một cảm giác duy nhất là tự làm tự chịu thì đáng đời.

Một cánh rừng hoa lê trắng tinh khôi, nơi bắt đầu duyên nợ của hai người. Hồi ấy chỉ một ánh nhìn về nam tử ngân y đó mà trái tim thiếu nữ rung động không còn sót gì, dẫn đến chấp niệm khó có thể từ bỏ, đến chết cũng không hối tiếc.

Ngày ấy, chỉ vì muốn ở bên cạnh y mà nàng không tiếc quãng đường xa xôi, gian nan, vất vả, khó nhọc. Bất chấp sự phản đối của phụ mẫu và trưởng bối trong nhà mà nhất quyết đến tiên sơn vấn đạo bái y làm sư. Trời không phụ người có tâm, rốt cuộc cũng để cho nàng hoàn thành ước nguyện thuận lợi.

Cứ nghĩ bản thân sẽ được ở bên cạnh người bầu bạn suốt đời, ngày tháng trôi qua một cách yên bình. Nhưng đáng tiếc lại không được như ý muốn, chỉ vì nàng không biết từ bao giờ đã yêu y đậm sâu, đến lúc phát hiện ra sự thật này thì rồi tình đã ăn sâu vào trong xương tủy khó có thể chặt bỏ.

Còn y, sau khi biết được tâm tư của nàng, nhiều lần ra ẩn ý muốn nàng sớm từ bỏ, vì khi ấy trong lòng y chỉ có thiên hạ, không thể dung chứa cái gọi là tình yêu nam nữ. Nhưng mọi thứ dần vô ích, cũng dần rời xa tầm kiểm soát của y.

Chấp niệm đã có thì tâm ma sớm muộn gì cũng hình thành. Ngày nàng thành ma cũng là lúc nàng chết dưới lưỡi kiếm của y, nhưng cái chết này không khiến nàng đau đớn ngược lại còn là sự giải thoát cho nàng.

– Thiếp nói ời, thiếp chưa bao giờ hận chàng, là thiếp tự làm tự chịu, còn có thể trách ai được. Chàng vì thiên hạ còn có thể hi sinh chính bản thân, thiếp thì có là gì. Thiếp hiểu cho nên trước nay đều không hận chàng, có hận chỉ hận bản thân đã yêu chàng sâu đậm như vậy.

– Kì thực sau khi tự tay đâm chết nàng, ta cũng rất hối hận. Cả quãng đời còn lại đều sống trong ân hận. Năm đó khi ta lịch kiếp phạm phải tình kiếp, cứ nghĩ đó chỉ là một giấc mộng tỉnh rồi sẽ thôi. Chỉ là không nghĩ đến thiên ý trêu ngươi để cho ta một lần nữa gặp lại nàng.

– Gặp thiếp? – Nàng kinh ngạc nhìn y. – Ý chàng là sao?

Y khẽ cười, hôn nhẹ lên môi nàng, nhẹ nhàng nói: – Thật ra ở kiếp thứ hai, lần đầu chúng ta gặp nhau không phải là khi nàng đến Huyền Thiên Sơn bái sư, mà là từ lúc nàng còn là một tiểu hồ ly chỉ mới mười tuổi. Khi ấy, nàng cùng các ca ca của nàng chơi đùa trong vườn đào, nàng xoay vòng vòng dường như là rất thích thú, lúc thì hóa thành hình người nhảy múa, lúc thì hóa thành hồ ly tung tăng chạy nhảy, vồ chụp cánh hoa đào bay trong gió. Cảnh đó khiến cho ta nhớ đến lần đầu tiên ta gặp nàng khi ở rừng hoa lê, nàng cũng đã từng rất vui nhảy múa dưới tán hoa lê. Chính giây phút đó, ta đã nhận ra nàng.

– Cho nên chàng mới nhận ta làm đồ đệ.

– Phải, hồi đó ta đã nghĩ sẽ thật tốt bù đắp cho nàng. Chỉ là không nghĩ đến Ma thần xuất thế gây hại cho chúng sinh. Mà mục tiêu của ta khi rời Thần Giới chính là vì muốn tiêu diệt Ma Thần. Không còn lựa chọn nào khác đành phải phụ nàng lần nữa, cũng phụ luôn cả chính ta.

Y nói với vẻ rất đau đớn chua xót khiến nàng nghe cũng đau lòng theo. Số mệnh trêu ngươi, để cho hai người được gặp nhau nhưng phải chia xa chỉ vì đạo nghĩa thiên hạ. Nhưng đó là trách nhiệm của hai người, thân là Thần là Tiên thì phải vì chúng sinh mà hi sinh. Nhưng cũng may ông trời không quá tuyệt tình để cho hai người dù trải qua bao kiếp nạn cuối cùng cũng ở bên cạnh nhau.

– Nàng đã cùng Ma Thần giao dịch gì vậy? – Y đột nhiên nhớ tới một chuyện lạnh lùng hỏi nàng. Đây mới là điều mà y thắc mắc bấy lâu. Rốt cuộc nàng đã cùng Ma Thần giao dịch cái gì.

Bạch Vân Thiên bị hỏi trong chốc lát đờ người không biết phải nói ra sao, nhưng trước ánh mắt tra hỏi không chịu buông tha của ai đó nàng đành phải kể hết sự thật: – À, thì là.... thiếp với hắn có làm một cuộc cá cược, cược xem chàng sẽ chọn thiên hạ hay thiếp. Hắn cược chàng sẽ chọn thiên hạ, còn thiếp lại cược chàng sẽ chọn chúng sinh. Điều kiện là ai thua sẽ phải hồn phi phách tán, lập Thệ Ngôn giao ước. Vì như vậy hắn sẽ không thể bội ước. Và cuối cùng kết quả là thiếp thắng.

– Nàng gan lắm, chọn thiên hạ hay chọn chúng sinh thì có gì khác nhau? – Y thật không hiểu nàng đang nghĩ gì, thiên hạ và chúng sinh có khác nhau sao?

– Nếu chàng chọn thiên hạ thì sẽ bỏ qua thiếp mà giết chết Ma Thần, trừ hại cho Lục Giới. Còn nếu chàng chọn chúng sinh, đương nhiên sẽ không thể vì thiên hạ mà từ bỏ thiếp, ngược lại chàng vẫn sẽ tìm cách để có thể vừa bảo toàn thiếp mà vẫn có thể cứu thiên hạ. Vì thiếp là một phần của chúng sinh trong mắt chàng. Cuối cùng thiếp thắng vì chàng đã cố giữ lấy một phần thần hồn của thiếp để nó không bị hồn phi phách tán.

Y không khỏi kinh ngạc vì cách lí luận của nàng, xem ra nàng còn hiểu y hơn cả chính y nữa.

– Chúng ta thành thân được không?

– Được.

Được cùng y kết tóc se duyên là ước nguyện suốt ba kiếp của nàng. Và y cũng vậy, được cùng y kết tóc se duyên là ước nguyện cả đời của y.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-tam-sinh-thay-tro-ba-kiem>